SVOBODA  СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 151. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, AUGUST 10, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 10-го СЕРПНЯ 1988 Ч. 151. РІК. XCV.

УКРАЇНСЬКА БАПТИСТСЬКА ЦЕРКВА ВЕЛИЧНО ВІДЗНАЧИЛА 1000-ЛІТТЯ

Пітерборо, Онт. (Д. Марійчук). — У днях від 17-го до 24-го липня, на протязі цілого тижня, відбувався ювілейний З'їзд пасторів членства Всеукраїнського Євангельсько - Баптистського Братства — Української Баптистської Церкви на українській біблійній оселі в Пітерборо, Канада. Святкування були урочисті.

Кожного дня о 9-ій годині ранку учасники з'їзду врочисто співали молитву за Україну до слів і музики Сергія Бичковського. Після молитви на протязі двох із половиною годин кожного дня відбувалися спеціяльні семінари, присвячені тисячоліттю Християнства в Україні. Гасло з'їзду „Християнство й український народ" правило за особливе піднесення для учасників ювілею.

На протязі цілого тижня в проповідях і семінарах підкреслювалося сяяння Слави Божої над Україною і засуджувалося безбожний комуністичний уряд Москви, який поневолив Україну, спотворив її славну історію, а тепер у підступний і лицемірний спосіб простягає свою тяжку руку на святкування 1000-ліття Християнства, яке він проголошував за „опіюм для народу".

Ця правда підкреслювалась у багатьох проповідях і семінарах. „Євангелія і наш народ" — це було вступне слово голови Всеукраїнського Баптистського Братства, пастора Олекси Гарбузюка і правило за основу для наступних семінарів. У семінарі „Наші предки" пастор Йосафат Іваськів зробив історичний нарис нашого минулого. Пастор Д. Марійчук у семінарі „Віра наших предків" показав взнеслу вищість Християнства над поганством і звеличував акт Хрищення України. Але, мабуть, короною всіх семінарів був останній — пастора Володимира Домашовця на тему: „Тисячоліття Християнства в Україні", у якому він висвітлив історичне походження українського християнства всіх деномінацій. Він зі зворушенням зачитав молитву Володимира Великого, якою він молився після офіційного прийняття християнства і склав глибоке признання для всіх піонерів християнства в Україні в усіх віках. Він закликав молитися за переслідуваних тепер Москвою за віру в Бога і допомагати караним, але нескореним нашим братам і сестрам в Україні.

На святкуваннях 1000-ліття співало чотири хори — загальний хор, під орудою дириґента Андрія Теслюка, жіночий хор, чоловічий хор під орудою Раїси Котляр, і хор молоді. Спеціяльні дві програми мала молодь і особливо зворушливу програму влаштувало сестрицтво під проводом сестри Зіни Луцик.

Десять семінарів і десять глибоких проповідей було виголошено під час цього відзначення 1000-ліття Християнства в Україні. Відзначено було також письменника Михайла Подворняка за його заслуги, як письменника й голову видавництва „Дорога Правди", яке відсвяткувало своє плідне 35-річчя.

Учасники ювілейних святкувань дякували Богові, що з нагоди 1000-ліття вперше в історії появилося ювілейне видання Української Біблійної Симфонії та виправлене видання Заповіту Господа нашого Ісуса Христа, присвячене Тисячоліттю Християнства в Україні й що багато тисяч цього видання вже в Україні.

На завершення ювілейних святкувань пастор О. Гарбузюк виголосив проповідь на тему „Зміцнення в Господі". „Ми завершуємо святкування великої події в нашій історії, — казав промовець, — але ми вступаємо у нове 1000-ліття, йдемо назустріч Золотому Вікові, вступаємо в нову боротьбу за права Церкви Христової, права народу Божого, і національні права українського народу. У цій боротьбі нам необхідна сила, тому зміцняймося в Господі та в могутності сили Його. Обновімо нашу віру в Бога і наші духовні сили для служіння Богові й нашому поневоленому народові. Продовжуймо боротися, працювати й молитися, і ми переможемо світ!"

На закінчення церковна громада знову заспівала гимн присвячений 1000-літтю Християнства в Україні.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ В КОГОВЗІ

Коговз, Н.Й. (І.Д.). — Традиційний Український День відбудеться тут в неділю, 21-го серпня ц.р., на площі Українського Клюбу заходом Окружного Комітету Відділів УККА Олбанської Округи, при співпраці українських товариств. У програмі: українські пісні, спортові ігри, забави для дітей з іграшками, забава з танцями при звуках оркестри В. Кривулича з Амстердаму, Н.Й., від год. 5-ої до 9-ої. Смачний буфет з українськими стравами. Початок о 2-ій год.

Ансамблі „Нова" і „Промінь" виступають на Союзівці



Ансамбль „Промінь".

Союзівка. — Цього тижня гості Союзівки матимуть можливість захоплюватися гарним і небуденним концертом.

Тут в запляцованій програмі виступлять два відомі українській і неукраїнській публіці талановиті ансамблі. Один з них — це камерний ансамбль „Нова", музичним керівником якого є піяністка Ляриса Крупа, а другий — це вокальний ансамбль „Промінь" під дириґентурою Богданни Волянської.

Обидві групи є під зарядом молодих людей, які є активними членами української громади і стараються популяризувати українську пісню і музику в українській громаді, а також в неукраїнському світі.

Для гостей, що мають замилування до танців, приграватиме оркестра „Алік і Дорко".

В Україні розстріляли совєтського дезертира

Москва. — Військовий трибунал міста Харкова засудив А. А. Посєвіна, з 1916 року народження, колишнього сержанта Червоної армії, до смертної кари (розстрілу) за зраду батьківщини і активне співробітництво з гітлерівцями в роки Другої світової війни.

В матеріялах, опублікованих агентством ТАСС і газетою „Правда Украины" сказано, що Посєвін дезертирував з рядів Червоної армії в червні 1942 року і добровільно пішов на службу в німецьку поліцію в Харкові. Пізніше він очолив спеціяльний поліцейський загін. Від серпня 1942 до серпня 1943 року Посєвін, як сказано у матеріялах, брав участь у вбивствах тисяч совєтських громадян, у тому числі жінок, старих людей і дітей. У період від 27-го до 29-го січня 1943 року нацисти і їх добровільні помічники вбили у Харкові 1,700 осіб, з них 330 Посєвін застрілив особисто.

Раніше, в кінці листопада 1942 року, в харківському парку „Сокільники" було розстріляно коло 300 осіб, при чому Посєвін брав особисту участь у цій операції, власноручно вбивши кілька десятків людей. Всього загін, яким він командував, знищив не менш як 4,000 осіб.

У 1943 році Посєвін знову перейшов на сторону Червоної армії. Йому вдалося, не викликаючи підозріння, дослужити в армії до того часу, поки гітлерівці були вигнані з Росії, після чого він поїхав в глухе село на Львівщині і спокійно жив там, працюючи механіком.

Помер В. Палідвор

Гантер, Н. Й. — Тут в понеділок, 8-го серпня, в полудневих годинах, помер д-р Василь Палідвор, радник, учасник Визвольних Змагань, довголітній секретар Відділу УНСоюзу і делеґат на кілька конвенцій та активний член української громади в ЗСА.

Панахида буде відправлена в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку в середу, 10-го серпня ц.р., а похорони будуть в четвер з церкви св. Юра о год. 9:30 на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Створено комісію для видання творів М. Грушевського

Торонто-Кент, Наукова Рада СКВУ. — У зв'язку із наданням патронату СКВУ для Наукової Ради при СКВУ в справі видання англомовного перекладу „Історії України-Руси" Михайла Грушевського, а також потребою якнайшвидшої реалізації цього проєкту, покликано до життя Академічну комісію для видання творів академіка М. Грушевського, а зокрема його монументальної, багатомовної історії Укриїни і „Історії української літератури".

Головним завданням комісії є служити порадами тим установам, які займаються і обговорюють справу видання творів найвидатнішого українського історика. До складу комісії входять такі члени: д-р Марко Антонович, д-р Любомир Винар, д-р Ігор Каменецький, д-р Олександер Оглоблин, д-р Михайло Пап, д-р Орест Субтельний, і д-р Дмитро Штогрин. Також зарезервовано місце для Канадського Інституту Українських Студій, який також безпосередньо зацікавлений англомовним виданням „Історії України Руси". У міру потреби комісія зможе кооптувати нових членів".

У ранішому повідомленні Наукова Рада інформувала, що Асоціяція українських Університетських Професорів і Українське Історичне Товариство безпосередньо зацікавлені в здійсненні цього важливого видавничо-наукового проєкту.

Також проф. д-р Олександер Оглоблин, почесний президент УВАН і почесний голова УІТ та один із найвидатніщих теперішніх українських істориків, а тепер мабуть єдиний представник київської національної історіографії з 1920-их років і знайомий М. Грушевського уважає, що англомовне видання „Історії України-Руси" і „Історії української літератури" належить до найважливіших науково-видавничих проєктів. Тепер голова Наукової Ради і УІТ проф. Л. Винар обмінюється думками відносно перекладу „Історії України-Руси" з д-ром Богданом Кравченком, директором Канадського Інституту Українських Студій.

Відзначили українських вчених

Монтреаль, Кве. — В часі цьогорічної конвенції канадських наукових товариств у Віндзорському університеті надано проф. Ярославові Рудницькому найвище канадське відзначення в ділянці фольклорних студій — медалю ім. Юлія Барбо, піонера в цій ділянці й довголітнього директора Крайового музею Канади.

Медалю приділяє кожного року видатним науковцям Канадська асоціяція фольклорних студій і проф. Рудницький є першим українцем у Канаді, що його так відзначено. Тому що він не міг приїхати на зібрання асоціяції в Віндзорі у травні ц.р. медалю призначено йому ін абсентія з тим, що оприлюднення її мало відбутися пізніше, при нагоді зібрання якоїсь іншої наукової організації. Така нагода трапилася дня 27-го липня в Монтреалі на річному зібранні канадського інституту центрально-европейських студій, членом якого є проф. Рудницький.

Відкриваючи зібрання проф. А. Кавчак, президент інституту, оприлюднив вперше це відзначення й вручивши медалю проф. Рудницькому, підкреслив його заслуги в ділянці студій українсько-канадського фольклору в роках 1953-58, у висліді яких опубліковано чотири томи фольклорних записів його в Канаді в виданнях канадської УВАН і Манітобського університету у Вінніпегу.

Медаля Барбо, як заявив проф. Рудницький після її отримання, важлива для нього ще й тому, що він особисто знав покійного Ю. Барбо й у 1950-их роках старався про відкриття українського відділу в Крайовому музеї Канади.

На тому самому зібранні Інституту центрально-европейських студій проф. А. Кавчак привітав члена інституту д-ра Романа Олійника-Рахманного з підвищенням його в дійсні члени Української Могилянсько-Мазепинської Академії Наук (УММАН) і побажав новому академікові дальших успіхів у науковій і журналістичній праці.

Японія надіється на повернення Курильських островів

Токіо. — Виступаючи у Палаті дорадників японського парляменту, міністер закордонних справ Сосуке Уно висловив стриманий оптимізм відносно можливости повернення Японії чотирьох островів Курильської групи, незаконно забраних Совєтським Союзом після закінчення Другої світової війни.

С. Уно повідомив про деякі подробиці розмови генерального секретаря ЦК КПСС Міхаїла Горбачова з колишнім прем'єр-міністром Японії Ясуґіро Накасоне, що відбулася під час недавньої його візити до Москви. Уно зауважив, що вперше за післявоєнний період совєтський лідер визнав існування територіяльних розходжень між двома країнами.

Міністер повідомив депутатів, що совєтська сторона декілька разів пропонувала повернути Японії два острови з чотирьох, про які йде мова. Уно заявив, що позиція уряду залишається безкомпромісовою, і мова може йти лише про всю територію.

Виступаючи в середу, 3-го серпня, перед групою політичних діячів правлячої Ліберально-демократичної партії, сам Я. Накасоне заявив про „явні зміни в совєтській позиції".

В інтерв'ю газеті „Йоміурі Сімбун" Накасоне сказав, що під час розмови з Ґорбачовим він нагадав совєтському лідерові добре відомі історичні факти і, зокрема, умови російсько-японського договору з 1876 року, за яким чотири острови Курильської групи відходили до Японії в обмін на надання Росії контролі над північною частиною острова Сахалін.

Становище Японії, завжди підтримуване З'єднаними Стейтами, дістало недавно також явне схвалення зі сторони Великобританії. В заяві уряду Великобританії, переданій японській делеґації, сказано, що уряд її величности завжди виходив з принципу, що ні одна союзна держава не повинна розраховувати на територіяльні придбання за рахунок країн, переможених під час Другої світової війни.

Японська делеґація була також повідомлена про те, що справа про Курильські острови була порушена під час переговорів у березні цього року між міністром закордонних справ Великобританії Джеффрі Гау і його совєтським колеґою Едуардом Шеварднадзе.

У СВІТІ

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ справ СССР Едуард Шеварднадзе, який побував в афганській столиці, зустрівся у п'ятницю, 5-го серпня, з президентом Афганістану Наджібом. У повідомленні ТАСС нічого не говориться про конкретний зміст переговорів. Згадується лише, що сторони осудили „провокаційні дії Пакістану", спрямовані на підрив женевських домовленостей щодо Афганістану. Згідно з женевськими уголами, СССР зобов'язався вивести половину свого окупаційного корпусу до 15-го серпня ц.р., а решту військ протягом шестимісячного терміну. СССР залишив за собою право змінити графік виведення військ у тому випадку, якщо Пакістан або ЗСА порушать прийняті зобов'язання.

ФІЛІППІНСЬКІЙ ПОЛІЦІЇ прийшлося стріляти у повітря і застосувати ґумові палиці, щоб стримати натиск демонстрантів з лівої організації „Бойова ліґа філіппінських студентів". Ліґа на чолі зі своїм вожаком Натаніелем Сантіяго вийшла на антиамериканську демонстрацію у зв'язку з роковинами нуклеарного бомбардування Гірошіми і Наґасакі. Одночасно це був і протест проти присутности військових баз ЗСА на Філіппінах. Коли демонстранти наблизилися на 10 метрів до території амбасади ЗСА в Манілі і не підкорилися розпорядженню зупинитися, поліція була змушена приступити до арештів. Заарештовані 10 активістів ліґи на чолі з вожаком.

У ВІДНІ У П'ЯТНИЦЮ, 5-го серпня, закрилася чергова пленарна сесія, метою якої було проаналізувати, як країни, що підписали Гельсінкські угоди, виконують свої зобов'язання щодо прав людини. Конференція почалася у листопаді 1986 року. Голови делеґацій ЗСА і СССР, Воррен Зіммерман і Юрій Кашлєв, висловили стриманий оптимізм з приводу того, що до кінця року 35-ом країнам, учасникам конференції, вдасться прийняти спільний комунікат. На шляху до „заключного акту" є бар'єри. Найвищі з них, висувають дві країни комуністичного бльоку — Румунія і Болгарія. Обі вони виступають проти включення в комунікат справ про необхідність дотримання прав етнічних меншин і про існування в кожній країні незалежних комісій, які слідили б за ходом виконання прийнятих угод. Совєтський посол Кашлєв просив своїх колеґ „вплинути" на Румунію і Болгарію. Він сказав, що якщо це не вдасться, то конференція затягнеться. Однак неназваний західній дипломат заявив в інтерв'ю, що „совєти повинні самі навести порядок серед своїх васалів, а не покладати відповідальність на інших".

У ЗВІТІ РОБОЧОЇ групи комісії ООН з прав людини наводяться дані про незаконну мобілізацію на військову службу в багатьох країнах світу. У документі вказується, що понад 200,000 дітей змушені носити військову уніформу, вчитися як поводитися зі зброєю, а в деяких випадках і брати участь у бойових діях. У звіті, зокрема, вказується про насильну мобілізацію дітей, багатьом з яких не минуло і 15 років, в маріонеткову афганську армію. У Сальвадорі трапляються випадки викрадення дітей селян і відправлення їх в армійські навчальні центри. В Ірані призивний вік в армію знижений до 13 років. Тисячі іранських дітей беруть участь в так званих „масованих атаках", де вони ставали першими жертвами.

ЧЛЕН ПОЛІТБЮРА ЦК КПСС Єгор Лігачов виступив у п'ятницю перед партійним активом у Ґорькому. У своїй промові він говорив, зокрема, про заворушення, що мали місце у Вірменії і Азербайджані. Є. Лігачов заявив, що страйки, які паралізували Вірменію і Наґірний Карабах, носили „екстремістський і антисовєтський характер" і що у совєтському суспільстві „повинна бути створена атмосфера нетерпимости до подібних виступів". У своїй промові Лігачов, якого на Заході часто називають „людиною ч. 2 у Кремлі", заторкнув також проблеми розвитку економіки СССР, вказавши, що під час перебудови народного господарства будуть використовуватися елементи ринкової економіки, однак це буде носити специфічний характер. Говорячи про недавню партійну конференцію, Є. Лігачов заявив, що „на ній була дана відсіч спробам зачеркнути завоювання совєтського народу і партії в будівництві соціялізму, принизити реальні результати руху за перебудову і нав'язати совєтському суспільству ідеї багатопартійної системи і політичні опозиції".

ЗАМАХ НА ДЖ. ШУЛЦА НЕ ВДАВСЯ

Ля Пас, Болівія. — У понеділок, 8-го серпня, коли державний секретар ЗСА Джордж Шулц їхав в авті з летовища болівійської столиці в готель „Шератон", на нього був вчинений замах. Міна, закладена в полотні автостради, вибухнула кілька секунд після того, як проїхало авто з Шулцом і міністром закордонних справ Болівії Гільєрмо Бедреґалом. Вибух стався перед автом, в якому їхала дружина державного секретаря. Ніхто не постраждав, хоч вибуховою хвилею видавило вікна.

У Вашінґтоні речник Білого Дому Марлін Фіцвотер повідомив журналістів, що кортеж, який їхав з летовища Ля Паса, складався з 15 авт, три з яких пошкоджені.

Зразу ж після вибуху Шулц прийняв рішення їхати не в готель „Шератон", а в амбасаду ЗСА.

Через дві-три хвилини після вибуху болівійські вояки і поліція „прочесали" місцевість, що прилягає до автостради, але нічого не виявили.

Кореспондент агентства Ассошіейтед Пресс Пітер МекФаррен, який їхав в одному з авт кортежу разом з журналістами, передав з Ля Пас, що в перші години після вибуху ні одна з екстремістських організацій не взяла на себе відповідальности за терористичну акцію. П. МекФаррен пише, що в Болівії нема антиурядових і антиамериканських організацій і груп. Підозріння щодо організації вибуху може впасти на „кокаїнових баронів" тих, хто тримає у своїх руках вирощування коки і виробництво кокаїни.

Під тиском зі сторони ЗСА уряд Болівії прийняв останнім часом цілу серію заходів проти тих, що виробляють наркотики, і контрабандистів. Ці заходи не могли подобатися „баронам", які заробляють мільйони долярів на незаконному ввезенні кокаїни в З'єднані Стейти.

Візита Дж. Шулца в Болівію входить в програму його десятиденної поїздки по десяти країнах Латинської Америки. У Болівію державний секретар прибув з Бразилії.

Конґрес ПЕН вперше відбудеться в Канаді

Торонто (Я. Сокольський). — Світова Міжнародна організація письменників, поетів, перекладачів, драматургів і редакторів загально відома як Міжнародний ПЕН Клюб відбуде свій слідуючий світовий конгрес від 23-го до 27-го вересня 1989 року в Торонто, а від 28-го до 29-го вересня 1989 року в Монтреалі.

ПЕН — це Міжнародна організація, яку в 1921 році заснували Джордж Бернард Шо, Е.М. Форстер, Джан Ґолсворті та Г. Г. Веллс. Організація ця старається скріпити взаємне порозуміння між письменниками різних народів, заступає право на свободу слова і старається зберегти світову літературу.

Дотепер вже відбулося 43 світові конгреси ПЕН, з яких тільки три відбулися в Північній Америці — всі три в Ню Йорку, а ніодин в Канаді. Онтарійський уряд призначив 150,000 дол. на цю ціль і передбачує, що до Торонто прибуде від 500 до 700 делеґатів та учасників з цілого світу.

У Канаді ПЕН має два відділи — один в Торонто та один в Монтреалі — і тому Конґрес відбуватиметься в обох цих містах. У Торонто літературні сесії та публічне читання творів відбуватимуться в Гарборфронт.

Дуже важливим є чисельна участь українських передових діячів літератури, щоб можна станути в обороні переслідуваних письменників та цензурування літературної творчости в Україні. Можна буде також особисто зустрінутися з численними письменниками, членами ПЕН, які відважно відкрито і через так довгі роки виступають в обороні переслідуваних українських діячів пера і навіть фінансово їм помагали.

В АМЕРИЦІ

РОБЕРТ МИРДОК, австралійський багач, купує у американського видавця Волтера Анненберга журнали „Ті-Ві Гайд", „Дейлі Рейсінґ Форум" „Севентін" за три більйони дол. Заключення цієї торговельної трансакції закінчить для видавництва В. Анненберга „Трайенґл Публікайшенс" своєрідну еру цієї індустрії. В. Анненберг був одним з чільних рупорів журналістичного світу Америки.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ТЕ, ЩО жінки вже вспіли добитись до вищих рівнів у престижевих правничих фірмах в Америці, то навіть там починає витворюватися „двоповерхова" система, в якій жінки-правники знаходяться на нижчому поверсі. Правдою є, що багато адвокатських фірм в Америці дають можливість адвокатам-матерям працювати у вигідних для них годинах та дозволяють на різнородні відпустки, пов'язані з родинними обов'язками. Але коли приходиться до підвищень, кращих позицій чи спільництва в даних фірмах, ці можливості чомусь обмежуються для жінок.

У ВАШІНҐТОНІ ДЖЕССІ Джексон зустрічався дві з половиною години з Моше Арадом, ізраїльським амбасадором до ЗСА, яку він опісля схарактеризував як „великий крок" у напрямку до полагодження взаємовідносин між американськими неграми і жидами. Джексон зразу після зустрічі заявив кореспондентам, що він зустрічався з ізраїльським амбасадором не на пораду М. Дукакіса, демократичного президентського кандидата, тільки на своє власне бажання.

КАНДИДАТ НА ПРЕЗИДЕНТА Республіканської партії Джордж Буш заявив, що він погодиться на „більше, як одну" дебату з кандидатом демократів Майкелом Дукакісом. Цим своїм виступом він заперечив закиди М. Дукакіса, що він оминає дебат з ним. Натомість Дж. Буш заявив, що дискусії напевно відбудуться, але точно він не може ще нічого сказати, бо він ще не є офіційним номінатом своєї партії.

ВАЖЛИВА ПОДІЯ СТАЛАСЯ в спортовому житті американського заходу, бо в Чикаґо на спортовому стадіоні „Вріґліс Філд" вперше гратимуть бейзбол вечором при електричному освітленні. Таких вечірніх ігор в 1988 році буде сім, а опісля по 18 ігор кожного наступного року аж до 2002 року.

З КЕЙП КАНЕВЕРАЛ, Фльорида, офіційні чинники міжпростірної агенції заявили, що вирішено таки зробити перевірку запалення головних моторів міжпростірної ракети „Дисковері". Запалення всіх моторів є потрібне, щоб перевірити їхню спільну потужність.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00 UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00 Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси — $1.00 Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O Box 346 Jersey City N J 07303

Перемога здорового глузду

Мова про відносини в обширі Перської затоки. Чотири дні після того, як демократичний диктатор Ірану аятолла Хомейні проголосив, що Іран готов прийняти резолюцію Ради Безпеки ООН, яка закликала Іран та Ірак до негайного припинення їхньої восьмилітньої війни, президент Іраку Саддам Гуссейн передав через місцеве радіо й офіційне пресове аґентство свою згоду на воєнне перемир'я разом із закликом до безпосередніх переговорів про тривкий мир між отими двома сусідськими країнами. „Простягаємо руку іранському народові до приязни і миру", — сказано у цій заяві іракського президента Генеральний секретар Об'єднаних Націй Гавіє Перез де Куеяр, який їздив у посередницькій місії до столиць обох тих країн — Багдаду і Теґрану — висловив у головній квартирі ООН в Ню Йорку свою радість з приводу згоди Іраку. Появилася теж світлина, на якій амбасадори Ірану й Іраку в ООН стискають один одному руки.

А, проте, повного миру там ще нема. В минулонедільному „Н. Й. Таймсі" у статті на цю тему сказано, що ненависть і недовір'я, що існує між тими двома країнами такі глибокі, що бої ще тривають. Іракський уряд проголосив, що в останній битві Ірак захопив у полон 10,000 іранських вояків. Державний секретар Джордж Шулц висловив велике вдоволення з приводу заяви аятолли Хомейні і іракського президента Гуссейна та приєднався до посередницьких мирових заходів генерального секретаря ООН. Можна сподіватися, що остання мирова і згідлива заява президента Іраку заспокоїть страх іранців, що Ірак „зрадливий", і що настане миру у тій восьмилітній безглуздій війні, яка коштувала життя приблизно мільйон людей. Якщо настав би дійсний мир між Іраком та Іраном, то й плавба на водах біля Перської затоки була б забезпечена, і тоді ЗСА могли б відкликати відтіля свою могутню морську фльоту.

На жаль, заголовку до цих міркувань не можна застосувати до відносин на Близькому Сході. Коли йорданський король Гуссейн зрікся претенсій до території на правобережжі ріки Йордану, яка належала була до Йорданії й окупована Ізраїлем, та проголосив, що на тій території повинна постати держава палестинців, ізраїльський уряд прем'єра Їцака Шаміра замість приступити до переговорів з представниками палестинців, хоч би із виключенням особи Ясіра Арафата, ніби символу палестинських терористів, заарештував лідера палестинців, автохтона землі, окупованої Ізраїлем. „Як тільки хтось захоче миру, то його заарештовують" — заявила розумна огірчена дружина того заарештованого арабського діяча. Їцак Шамір не керується здоровим глуздом, тільки ненавистю супроти арабів та експансивними амбіціями коштом арабів. Це немудра й самогубна політика, яка породжує і скріплює антисемітизм не тільки в арабському світі, але й в усіх розсудливих людей, які прагнуть замирення на Близькому Сході, лякаючись зберігання там перманентної і хронічної бочки пороху, що може кожної хвилини довести до вибуху куди більшого зудару, як щоденні зудари ізраїльської поліції з арабськими студентськими демонстрантами. Велика вина в існуванні такого стану американського уряду, бо він толерує таку політику Їцака Шаміра Принцип президента Реґена, що невільно втручатися у права й компетенції ніякої суверенної держави гарний, але в даному випадку йдеться про Ізраїль, який залежний від фінансової, політичної і військової допомоги Америки і від жертвенности жидівського суспільства в Америці. Не всі розсудливі жидівські діячі погоджуються з політикою і тактикою розв'язування ізраїльсько-палестинської проблеми багнетами та палками, але вони в меншості, з якою Їцак Шамір не рахується. „До часу дзбанок воду носить" — говорить мудра українська народна приказка, і вона стосується також ізраїльських максималістів.

ЗГІДНО ЗІ ЗАЯВОЮ Федеральної агенції охорони довкілля, 48 фірм погодилось повернути 17 міл. дол. за кошти, які Уряд поніс, вичищуючи отруйні відпадки нелегально підкинених перевізною кампанією у чотирьох місцях в Массачуеетс і Ню Гемшир, без відома цих фірм. Ці фірми мусять додатково витратити ще біля 16.1 міл. дол., щоби закінчити процес очищування цих місць.

Микола Бараболяк

„НОВА" ЗБРОЯ І БЛИЗЬКИЙ СХІД

Наше страше покоління поселенців пам'ятає, як то падали нам на голови у Німеччині американські бомби. Пам'ятаємо бомбові алярми. Ці алярми давали нагоду добігти до якогось бункеру, чи заховатися десь у підвалі. На населення Теграну і Багдаду бомби падали останніми місяцями більш, як „грім із ясного неба", бо їх наносили не літаки, як на Дрезден чи Лондон, а ракети. Коли нині говоримо про ракети, то маємо, звичайно, на думці, ракети з нуклеарними зарядами та знищення, яке могло б нанести людству нуклеарна зброя. На Тегран падали ракети з н. нуклеарними, звичайними зарядами. Не можна сказати, що це іракські ракети совєтської продукції — типу SCUD-B — поклали Іран на коліна і привели його до визнання резолюції 598 ООН та до переговорів про перемир'я на терені цієї організації. Ці совєтські ракети досить неакуратні і наробили більше шкоди у житлових будинках, чим на стратегічних прицілах, як, наприклад, летовища чи заводи пов'язані з мілітарною продукцією. Все ж таки ці атаки здеморалізували іранське суспільство, як колись альянтські бомби на Німеччину, і причинились видатно до зламання іранської боєздатности.

В час, коли великопотуги вовтузяться з питанням виелімінування ракет середнього, коротшого і далекого засягу, держави Третього світу саме розбудовують ракети середнього і коротшого радіюса засягу і уже використовують їх у конфлікт, або готуються їх вживати, коли зайде потреба. Різниця у тому, що коли увага на них концентрувалась досі, як на носіях нуклеарних зарядів, малі держави заряджують їх звичайними вибуховими зарядами, як оце роблять Іран й Ірак, бомбардуючи один одного совєтськими „скудами", засяг яких був 170 миль, а нині удосконалені, мають сягати куди дальше. Нині 14 країн має такі ракети, і їх число росте. Дуже популярними є китайські ракети типу CSS-2 — „Східній Вітер". Досить велику кількість тих ракет мав закупити Іран від Китаю. Іран набув теж від Китаю ще грізніші ракети типу Сілкворн („Шовковий хробак"), від яких могла бути загроза для американської фльоти. Кажуть, що Савдійська Арабія закупила біля 25 цих ракет від Китаю, усний є конфлікт між ЗСА і Савдійською Арабією на тлі постачання зброї. Савдійці бажали купити від ЗСА наймодерніші літаки, ракети „Зі землі до землі" та протилетунські ракети. В наслідок спротиву лоббі Ізраїля в Конгресі (Конгрес має право покласти вето проти продажі зброї), ЗСА відмовились від продажу цієї зброї савдівцям. То вони закупили потрібну їм зброю, в тому головно ракетну, на 25 більйонів у Великобританії. Купують теж, як ми згадали, китайську. Американська індустрія тратить завдяки тому потуранню лоббі Ізраїля „бизнес" на більйони, що не повинно дуже вдоволяти американського робітника, але завдяки настанові засобів масової інформації ледве чи це доходить до свідомости американського робітника...

Маркантно, що такими ракетами, які можуть донести нуклеарні заряди, але теж робити вибухи звичайними зарядами, забезпечують себе головно сусіди і „приятелі" Ізраїля: Єгипет, Ірак, Сирія, Лівія, Іран, купуючи їх головно в СССР. Савдійська Арабія, як згадано, купує від Великобританії та Китаю. Ізраїль та не вгаває теж в продукції таких ракет („Єрихо IIВ), як теж набуває їх, як відомо, масово від ЗСА. Ізраїль має нині безсумнівну мілітарну перевагу над всіми названими сусідами разом. Але, як що б так прийшло до замирення між Іраком й Іраном (проти чого Ізраїль бореться, постачання зброї Іранові під час „Іранґейтської афери" було без сумніву за підшептом Ізраїля), то не зважаючи на всю перевагу Ізраїля, могла б бути біда. Найбільш софістикована система проти тактичних балістичних ракет, які могли б посипатись на маленьку територію Ізраїля, зісинхронізовано зі Сирії, Іраку, Ірану. Савдівської Арабії, Єгипту, Ємену, Лівії і навіть Кувейту, могла б охоронити Ізраїль. Ізраїль міг би відповісти нуклеарними бомбами, яких має мати до 200, але це був би акт нарівні Массади...

(Закінчення на стор. 3)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Тетяна Носко-Оборонів

Деґа в Оттаві

Новозбудований і недавно відкритий будинок нової мистецької галерії в Оттаві не викликав у мене надзвичайного враження, коли його порівняти зі світової слави такими галеріями, як Лювр, Ельпрадо, Ермітаж, Пінакотеку, національну галерію у Вашінґтоні й інші світової слави мистецькі галерії.

У намаганні дати щось супермодерне її архітекти не зуміли осягнути наміченої величі, а натомість подарували Канаді незугарний комплекс будинків з довжезними коридорами, на мою думку, дивним положенням виставових заль для постійних колекцій чи виставок.

Будинок нової мистецької ґалерії — дуже невдала будова щодо своєї функціональности, як і до архітектурного оформлення. Це виявляється насамперед у недостачі касових вікон: одна каса в глибині фойє з довжелезною чергою глядачів — туристів, які прибувають щохвилини в переповнених автобусах зі всіх частин Канади і Америки. Інформуючи мене, сказали, що найліпші дні відвідати ґалерію — це початки тижня.

У дальшому я відчула брак функціональности будови, що засвідчується в недостачі рухомих доріжок на цих довжелезних коридорах таких, які ми зустрічаємо на летовищах Дорвалю, Торонто, Лондону й інших.

Головний вхід ґалерії частинно мені нагадує колишній американський павільйон на ЕКСПО 67 з його скляною конусообразною формою даху.

Що мене найбільш вразило, і то неприємно, це крамниця на правому боці від каси, яка недооцінює і виявляє неповагу до мистецтва, а це: там можна знайти окрім каталогів, які перевищують своїми цінами, але з цим я можу погодитися, бо ці каталоги видані на чудовому папері з мистецьким виконанням палітурок, білі спортові сорочки з величезними написами червоного кольору „ДЕҐА", оліввці, записні книжечки, різні маленькі „сувеніри", які, на мою думку, не можуть мати місця в мистецьких ґалеріях, і цим понижують її велич.

Усі недоліки в структурі і організації ґалерії надолужує зібрана її виставка, а саме — колекція творів відомого французького імпресіоніста Едґара Деґа (1834-1917) — одного з найвидатніших французьких малярів XIX століття і великого спеціяліста представити людину в її рухах. Зібрані тут експонати з великих ґалерій світу і приватних колекцій: з Лондону, Парижу, Цюріху, Стокгольму, Копенгаґену, Базелю, а там із Ню Йорку, Вашінґтону, Філядельфії, а також самої Оттави і Торонто.

Виставка влаштована за хронологічним порядком, що віддзеркалює еволюцію мистецької творчости Деґа. Як відомо Деґа, з уродження парижанин (19-го липня 1834), походив з відомої буржуазної родини банкирів і комерсантів, яка мала зв'язок з Італією і Америкою. Деґа був початково юристом, але згодом ця професія не давала йому внутрішнього вдоволення і в 1955 році він її залишає і вписується до паризької школи Еколь де Боз Ар під керуванням Люї Лямота, від чого і починається його мистецька кар'єра. Мрією молодого Деґа було віддзеркалити велич французької традиції у своїх картинах, які відображали історичні сюжети і теми. В 1856-1860 роках він подорожує по Італії, де знайомиться з італійськими мистцями як Мантена, Ботічеллі, Голбеін, Поусен і копіює їх в своїх картинах.

Оріґінальну творчість почав від великих полотнищ на історичні теми, як „Спартанська молодь" 1860), „Семіраліда" (1891), „Нещастя Орлену" (1864) й інші. Згодом він переходить до портретизму і тут дає цікаві автопортрети і портрети своєї родини. Через Мане нав'язує контакти з французькими імпресіоністами, що послужило в майбутньому його участі у їхніх перших виставах у Парижі. І власне значна більшість картин на Оттавській виставці — це імпресіоністичні твори, що передають сильні враження, реакції маляра на моменти дійсности в людському житті. Деґа виявляється великим майстром реалістичних сцен у „Гадильниці" (1880-1884). При чому хочу завважити, що на початку своєї кар'єри в його картинах переважали темні кольори, до яких було досить тяжко звикнути глядачеві, але з уваги на це, що картини були різноманітні і у великій кількості — то глядач звикав до цих кольорів.

Іншою ділянкою його творчих інтересів були коні, кінські перегони (1881 – 1885). Ще інший цикл його творів є жіночі постаті в будуарних позах і в купелі „Купіль" (1886), „Жінка після купелі" (1898).

У своїх картинах Деґа представив професійний жест, пози, рухи людини. В багатьох своїх картинах він поєднав багату фантазію з реальністю, часом передаючи в багатьох сценах балету дух театру, подаючи, глядачеві різні варіяції сцен балету. „Зірка" — пастель 1878 року. Картини балету часом є подиву гідні: витончені фігури, кольорит, ефект освітлення — все це доходить до перфекції. („Блакитні танцюристки" 1880-1910). В образах балерин,

(Закінчення на стор. 3)

Іван Боднарук

ГУМОРИСТ-САТИРИК І ГРОМАДСЬКИЙ ДІЯЧ

Цього року в лютому минуло 117 літ від народин Леся Мартовича. Це один із покутської трійці письменників, до якої зараховують ще М. Черемшину й В. Стефаника. Лесь Мартович — це письменник реалістичного напрямку в нашій літературі новіших часів та великий громадський діяч.

У сім'ї Семена Мартовича, сільського писаря в Торговиці, Городенського повіту, народився 12-го лютого 1871 року син Олекса, якого кликали Лесем, і під цим здрібнілим ім'ям він увійшов в історію нашої літератури. Називалося те село Торговиця тому, що в давнині купці через це село гнали худобу із Карпат через Дністер на Поділля і тут ставали на відпочинок. Батько дитини, майбутнього письменника, був середньозаможний газда, а Василь Стефаник характеризує його, як чесного й непідкупного громадянина. Тому в Торговиці, де він був писарем, люди ніколи не голосували на „панів", себто поляків. Батько Леся — каже В. Стефаник — був погідної вдачі, любив жартувати й ніколи не журився. Ці гарні риси унаслідив по батькові й син Лесь. У своїх споминах згадує В. Стефаник також матір Леся Мартовича, Олену Десяткову, що була родом із Буковини. Вона рано померла, залишаючи трьох дочок: Марію, Вікторію і Людмилу та сина Леся. Сестра Людмила зривала часто Стефаникові яблука в саді Мартовичів, найкращі в цілому селі

Ходив Лесь до сільської школи, а скінчивши її, пішов до польської гімназії в Коломиї. Тут довелося йому та його товаришам українцям зазнавати зневаг, бо поляки учні й учителі, висміювали українців, особливо селянських синів. Про це розказує Мартович в оповіданні „Нічний гість". В коломийській гімназії був Мартович одною клясою старшим товаришем Стефаника. З неї його вигнали за участь у таємному учнівському гуртку, де учні читали заборонені у школі книжки, ходили в неділі і свята на села, читали селянам доповіді й організували „Просвіти". Мартовича прогнали з гімназії і за те, що кинув у поляка-вчителя книжкою. Перейшовши до Дрогобича, закінчив там сьому й восьму кляси (1890-1892). Умів дотепно оповідати й видумував усякі оповідання, за що його товариші любили. Був дуже здібний, — як каже Стефаник — і дома ніколи не вчився, а більше читав книжки, в тому й соціялістичні, що було тоді в моді. Не раз і школу покидав та їздив на село. Через цю громадсько-політичну працю закінчив гімназію аж за 10 років. Як уже був у 8-ій клясі, покинув школу по першому півріччі й пішов на передвиборчу працю. Закінчивши гімназію, поїхав на правничий факультет до Черновицького університету. Студіював дуже довго, бо займався багато суспільно-культурною діяльністю. В час студій працював конципієнтом у багатьох адвокатів по різних містечках.

Жив самотній і неодружений, а потім і хворий на шлункову недугу. В 1911 році кандидував до сойму, але через польські інтриґи не вийшов послом. Перша світова хуртовина застала його в селі Улицьке коло Рави Руської, де був комісаром для контролі збіжжя після російської інвазії. Перебув у свого приятеля Івана Кунцева й писав повість „Забобон", яку — як каже Б. Романенчук — хотів видати, щоб цим способом заробити гроші на прожиток, бо відкрити адвокатську канцелярію в час війни було неможливо. Там і помер 11-го лютого 1916 року на 45-му році життя. Помер у зруйнованій сільській школі серед полонених українців, солдатів царської армії. Похований у сусідньому селі Манастирку. „Діло" писало 27-го січня 1916 року: „Похорони відбулися при численній участі місцевого населення і довколишньої інтеліґенції, а також полонених солдатів українців, які своєму управителеві і просвітителеві віддали останню прислугу".

На літературну діяльність Мартовича мали вплив Франко й Гоголь. У своїх творах зображував життя галицьких селян, показуючи їх розшарування і зубожіння, та сільських інтеліґентів, головно священиків і вчителів. Створив окремі типи з селянського життя. В. Стефаник, який жив якийсь час з Мартовичем на одній квартирі, каже, що Мартович писав уже в нижчих клясах гімназії. Писав вірші на вчителів, повні злоби й насмішок, та гумористичні оповідання. Вмів, бо наслідувати знамените мову, рухи, міміку й поведінку інших людей; вмів завважувати в житті смішне й комічне. Його літературна спадщина невелика, але написав вартісні речі з громадського й мистецького боку. Дав три збірки оповідань: „Нечитальник" (1900), „Хитрий Панько й інші оповідання" (1903) та „Стрибожий дарунок та інші оповідання" (1905). Після цього на довгий час замовк: значить, не друкувався, але писати не переставав, доказом чого кілька оповідань і повість „Забобон", які вже вийшли після смерти. Незакінченими залишилися повість „Село Підойми" і драма „Політична справа".

Уже 17-річний Мартович написав оповідання „Рудаль", що його Павлик дуже похвалив, але порадив перехристити на „Нечитальник"., Про це, як творив Мартович, писав Стефаник: „Лежить, бувало, на ліжку лицем до стіни й сам до себе сміється і аж потім оповідає". Свою творчість почав при кінці 80-их років під впливом Франка і Драгоманова, продовжуючи реалістичні напрямні І. Нечуя-Левицького, П. Мирного й Кониського. Створив приблизно 30 оповідань.

„Лесь Мартович — це мій хлоп'ячий сміх і слава генія" — писав про свого побратима й однолітка В. Стефаник у своєму автобіографічному творі „Серце". „Я і тепер не можу забути того щастя, яке нам давав Лесь Мартович своїми геніяльно-злосливими оповіданнями".

Орися Пащак-Трач

НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО ЯК ВИХОВНИЙ ЗАСІБ

I.

— Ну, дивіться! І що ж ті жінки собі думають? Знову ж ті писанки та вишивки! Та вже досить того народного мистецтва! На виставках для чужинців та своїх треба нам показати культуру , а не тільки ті писанки та вишивки...

„Тільки" писанки та вишивки? „Тільки" це „просте" народне мистецтво? Моя тема — народне мистецтво як виховний засіб. На першу гадку здавалося би, що це мова про виховання дітей і молоді. Але чим більше чую зауваги дорослих, тим більше думаю, що заки почнемо виховувати і навчати малих, мусимо навчити самі себе — мамів, татів, бабусь і дідусів.

Коли вивчаємо історію людства, чи історію культури будь-якого народу, чи історію мистецтва, з чого починаємо? З праісторії. Як довідуємось, що ділося у давнині перед винаходом письма? Нам показує археологія наука або студія життя давніх людей, як воно виявляється в рештках матеріяльної культури (Є. Онацький). Історія починається із записаного. Археологія розказує нам про глибоку давнину не буквами та словами, але залишками тесаного каменя і кісток, черепками кераміки та іншими предметами з часів найдавнішого життя людини. Археологи відтворюють побут давньої людини на підставі неймовірно дрібних залишків.

— Ну і що ж вона плете? Ми прийшли слухати про народне мистецтво, а вона собі про якусь археологію...Дорогі гості! Наша археологія та наше народне мистецтво так тісно пов'язані, що аж смішно подумати, яка це проста справа. Що таке народне мистецтво? Словник Вебстера пояснює, що це традиційне типічно анонімне мистецтво народу, яке є виявом громадського життя, і різниться від академічного, або особистого, або космополітичного мистецтва. Точніше, це мистецтво народу — селян, пастухів, моряків, ремісників, майстрів та торгівців які, як правило, живуть поза межами міст в громадах, які хоч письменні і високоцивілізовані, однак не є індустріялізовані. З приходом індустріялізації перестало творитися народне мистецтво таке, яким воно було перед змінами. І люди вже не були такими самими — впливи модерного світу започаткували зміни.

Важливо зрозуміти різницю між мистецтвом і народним мистецтвом. Мистець творить свідомо. Мистець підписує свій твір. Народне мистецтво, хоч народне, не є справді мистецтвом. Наша селянка чи селянин не „творили мистецтва", коли ліпили горшки чи різьбили взір на санях. Вони тільки прикрашали звичайні щоденні предмети. Людина з природи має бажання прикрашати — свій одяг, речі, чи своє тіло (як бачимо те у найпримітивніших племенах). Щоденна неприкрашена домашня річ залишається звичайною, аж доки селянка або селянин не вишиє, вирізьбить, розмалює, витче чи випече на ній якусь прикрасу. Орнаментика залежить від предмету та його вжитку. І тоді звичайна річ стає прикладом народного мистецтва — не з погляду селян, тільки з погляду зовнішнього світу. Сучасна людина свідомо не може від себе створити якийсь приклад правдивого народного мистецтва. Не можу надивуватися, які чудові неймовірно гарні писанки та вишивки виконувала наша проста селянка, яка не мала високих шкіл красного мистецтва.

Як людина прикрашувала речі, було не тільки виявом власного бажання й талану. Людина жила в громаді споріднених родів і племен. Їхній громадський характер і смак відбивався в орнаментиці. Скільки може бути способів ткання, різьби, вишивки чи розмалювання? Спосіб такий самий — але цей громадський, зчасом народний (даного народу) смак виявлявся так, що можна розрізнити мадярську та українську вишивку, хоч підстава обох — полотно, нитка та голка. Народне мистецтво міняється, але дуже, дуже повільно. Воно дуже консервативне. Воно не є тільки виявом традиції народу, воно є його традицією. Народне мистецтво — це неписаний, невисловлений документ початків й історії даного народу. Хоч стаються зміни в народному мистецтві, хоч є чужі впливи, вони приходять повільно, і народ їх пристосовує до свого вподобання.

Не можна говорити про народне мистецтво без згадки про звичаї та світогляд наших предків. Як інакше пояснити непрактичні писанки або обрядові рушники? Як тоді пояснити ті богині-берегині, безконечники, троячки, ламані хрести, рожі-зорі, баранячі ріжки та всі інші орнаменти в нашому народному мистецтві? Сорочку чи кептар можна було прикрасити простими кольоровими пасками. Але людина оздоблювала одяг і речі символічними прикрасами. Це тому, що людина кам'яного віку дивилася на своє оточення, на світ іншими очима. Думала, що своїми піснями, обрядами та символами вона матиме якийсь вплив на своє оточення, на природу. Коли на весну заспіває „Благослови, мати, весну закликати", то сонце повернеться на ще один рік. Так само вона прикличе сонце, коли напише соняшні символи на яєчку — також символи сонця. А предків та святу мати-землю, богиню, людина вшанує іншими символами та піснями. Та це дуже довга, окрема тема.

На виставках народного мистецтва у своїх і чужих музеях та інших установах треба підкреслювати не тільки красу та кольорит. Мусить бути наголос на давність нашої символіки, а разом з тим і давність нашого народу як осібної суттєвої національности. В своїй праці „Минуле пливе в прийдешнє" Докія Гуменна описує Трипільську культуру. У вступному слові вона згадує, що інші народи хваляться давниною, віком своєї історії. Пише Гуменна: ...„А як порівняти, то біблійний Авраам почав свою кар'єру на яких три тисячі років пізніше за (трипільські) події описані тут далі. Всі знають грецьку мітологію, — а то ж витвір часу вже пізнішого за Трипілля з бронзової доби. З пошаною вимовляється слово „Ріґведа", збірник індуських гимнів, як найдавніший вияв людської думки, — а це також витвір часів пізніших за Трипілля, і тягне він соки із Трипілля. Аджеж трипільці на терені України існували в той самий час, як у Єгипті будувалися перші піраміди, а в Месопотамії народжувалися і розросталися міста-держави із розвиненою іриґацією, письмом для обліку податків, храмами, царями й жрецями... Чотири покоління дослідників атакують трипільську проблему, бо там заховані початки індоевропейських народів..." Праці Д. Гуменної дають пребагатий матеріял із тих часів. Археолог Джекетта Говкс у своєму Атласі ранньої людини пише, що на території України й Румунії, в п'ятому тисячолітті перед Христом, розмальовано деяку з найбільш вражаючих керамік праісторії. Професор Петро Курінний зазначив, що Трипільська культура ширила свій вплив на південь, на землі Дунаю, Балканів, Малої Азії та Кавказу. Це було 1500-1000 років до нашої ери, в час легендарного пересунення племен Геллади, коли ще не існувала антична Греція. „Отже, Трипільська культура на Україні, запліднивши своїми впливами сусідні й далекі від неї периферії, спричинилася частково також до зародження античного мистецтва".

Продовження буде

Діти відзначають Тисячоліття Християнства

Всі стараються цього року зробити „щось" з нагоди Тисячоліття. Багато імпрез чи подій не має з Тисячоліттям в дійсності нічого спільного, тільки організатори використовують виняткову дату для звичайної чи традиційної імпрези.

Буває ж, що імпреза є дійсно виняткова тематично, змістом і виконавцями та відзначає наше Тисячоліття в особливий спосіб.

Такою був концерт цілоденної школи ім. Патріярха Йосифа Сліпого „Тисячоліття Хрищення України", влаштований для шкіл і громади Торонто. В імпрезі взяли участь учні школи від садочку до восьмої кляси включно. Концерт відбувся в публічній школі при вулиці Блюр-Дандес і був повторений чотири рази!

На сцені мінялися образи, мінялася дітвора, то менші, то більші, то зовсім маленькі... Радісні гаївки „Росте грушечка", „Ходить жучок", „Вію, вію" у виконанні дітей передшкілля ввело нас у передхристиянські часи.

10 учнів танцювальної групи вивели танець „Перунові". В центрі групи був Перун з блискавкою. Оригінальну музику і хореографію приготовив А. Малет. Дуже гарно виглядала „голуба" Лада, чудовий Дажбог, дівчатка з вінками, які в супроводі хору і оркестри виконали „Ой на морі хвиля".

В частині „Хрищення України" найстарші учениці з 8-ої кляси деклямували вірш „Княгиня Ольга", а трьох хлопців з 5-6 кляс — вірш „Володимир Великий". Ефективно вийшов „живий хрест", до якого сформувалися учні 3, 4, 5 і 6 кляс в дуже гарному супроводі челя Н. Лещишин.

Частина „Віра — наш скарб" мала 6 картин нашої віри в щоденному житті: на чільному місці — хрестини, перше Причастя, вінчання та похорон. На задньому пляні сцени колядників із звіздою та дітей з Великодніми кошичками. Перші чотири виконані реалістичною дією: священик переходив від групи до групи з відповідною акцією. Другі два статично. Мені здається, що, наприклад, акція краще підходила б колядникам, спереду сцени. А в статичній „живий образ", позаду сцени, може краще вийшли б вінчання, похорон і т.д. Зміст, кольористичність і радісна атмосфера коляди та Великодня більше підходить до театральної інтерпретації, ніж святість першого Причастя чи глибина похорону.

„Страдницька церква" — були цікаві прозірки, які можна б більше „зрізноманітнити" та сценка — діялог патріярха Сліпого з московським генералом. Діти щиро пробували передати зміст слів. В „Діяспорі" взяли участь діти цілої школи.

Програма, яка пробігала цікаво, без перерви, відбулася в супроводі хору учнів 4-8 кляс. Оркестра з 12-ох учнів 7-8 кляс, яку веде Н. Лещишин, гарно доповнювала цілість.

Скрипт написали А. Якимів, О. Ковалик та М. Підгірна, музичне оформлення М. Горіх, режисер та організація цілої імпрези — ентузіяст А. Якимів. Багато осіб взяло участь у підготові, за що їм усім зложили подяку на останній сторінці програмки.

Імпреза успішна. Вона дала глядачам не тільки „Концерт Тисячоліття", а й показала муравлину працю учителів з дітьми в школі ім. Патріярха Йосифа Сліпого.

Концерт варто б восени повторити та запросити на нього всіх дітей українських цілоденних шкіл. Не щоб одні діти „хвалилися" виступом, а щоб усі наші діти ще раз діставали інформації про нашу історію, цим разом в „зоровий" спосіб, бо кількість знань про наше минуле ніколи не буде забагато!

Ще краще було б, якби вдалося весь текст перекласти і запрошувати англійські школи, або їх з імпрезою відвідувати, щоб ширити правду про нас і поміж наймолодшими співгромадянами. До такого концерту вкладено масу праці, часу, нервів, витривалости і варта з ним піти „поміж люди"!

Оксана Бризгун-Соколик

„Нова"...

(Закінчення зі стор. 2)

Бувало Гітлер мріяв, що ракетами виграє війну. Після війни ракети заряджені нуклеарними головками, загрожували загладою світу. Та прийшла епоха, де великопотуги виявляють намагання виелімінувати нуклеарні ракети, як засіб розв'язки міжнародних конфліктів. І цей жахливий рід ракет вийде мабуть таки з ужитку. Але не так справа з регіональними конфліктами. Ракети середнього і коротшого засягу виринають, як ефективна зброя суперництва між державами. Вони вдосконалюють ці ракети для своєї оборони. Цю зброю готовлять особливо Пакістан (на випадок збройного конфлікту з Індією), Ірак, Сирія і очевидно Ізраїль. Ця зброя може в недалекому майбутньому зовсім змінити відношення сил на Близькому Сході.

У зв'язку з цим розвитком стає дуже наглядним, як непродуманою й безумною є політика Іцака Шаміра в Ізраїлі. Замирення на Близькому Сході конечне і є у вітальному інтересі жидівського світу. Фанатизмом і релігійним фундаменталізмом далеко Ізраїль не заїде, навіть коли б його явно проголошено 51-им стейтом ЗСА. Останніми часами Ізраїль намагаючись направити публічну опінію світу у зв'язку з уживанням Ізраїлем драстичних метод у його конфлікті з палестинськими повстанцями, намагається переконати світ, що Ізраїль не може переговорювати з палестинським політичним проводом, доки цей провід не визнає право Ізраїля на існування. Ізраїль існує, є членом ООН, рахується однією з найбільших мілітарних потуг у світі. Тому ледве чи можна не виправдати постуляту палестинців, що вони складуть відповідну заяву, коли прийде до мирних переговорів із ними, коли Ізраїль визнає їх теж право на самовизначення. Як досі Ізраїль не визнає їх окремим народом, уважає їх частиною народу Йорданії, хоче їх туди переселити, а „Юдею і Самарію" інкорпорувати політично в Ізраїль. Коли прийде до замирення між Іраком і Іраном, зброя, що її вживається нині в цій війні, може обернутись проти Ізраїля. Не без ваги тут і досвід, що його арабський світ набрав у цій війні. Тоді можуть прийти на Ізраїль, а навіть на його покровителя — ЗСА — важкі часи! Ракети з ненуклеарними зарядами — це „стара" зброя, пов'язана ще зі задумами Гітлера. Але коли йдеться про розв'язку регіональних конфліктів, як той на Близькому Сході — це „нова" зброя, яка може перехилити шанси успіху.

Деґа...

(Закінчення зі стор. 2)

купальниць Деґа намагався представити раптові рухи, при чому залишав красу пластичности і конструктивности фіґури із застосуванням типової йому кольористики з перевагою лагідної блакиті.

Як відомо, Деґа плекав не тільки малярство олійними фарбами, але також і виявив себе в акварелях, пастелях, темпері, монотипії, лірографії і скульптурі. При кінці 1880 року саме займався скульптурою. Маленькі фіґури з бронзи (моделі танцюристок, жінки купільниці і знову ж коні) дали відчути глядачеві поєднання рухів людини з тваринами. Крім цього він цікавився фотографією. В останніх роках свого життя він осліп на одне око і згодом осліп цілковито. Дега помер 26-го вересня 1917 року, залишаючи чудову колекцію шкіців і картин, при чому знайдено його щоденник з поетичними композиціями у формі соннат.

Не зважаючи на всі недоліки будинку новозбудованої мистецької галерії в Оттаві, раджу відвідати цю небувалу виставку картин цього видатного французького мистця XIX століття, яка дає огляд творчости цього французького імпресіоніста і спеціяльно дає змогу глядачеві відчути його еволюцію як у тематиці, так і в мистецькій композиції і техніці.

Виставка дуже багата. Ще раз хочу звернутися до тих, хто цікавиться мистецтвом, оглянути цю виставку і належно оцінити її.

СОВЄТСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство ТАСС повідомило, що партійна комісія визнала Ґриґорія Зіновєва і Льва Каменєва невинними в антисовєтській діяльности і політичних змовах, за що оба вони були розстріляні в роки сталінського терору. Таким чином, в СССР продовжується реабілітація большевиків так званої „ленінської гвардії" — тих, хто брав участь у встановленні на території колишньої Російської імперії першої в сучасній історії тоталітарної держави. Більшість з реабілітованих подаються як невинні жертви. Всі вони, в тому числі Зіновєв і Каменєв брали безпосередню участь у керуванні кривавими злочинами совєтської влади перших десятиліть.

БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І КНИЖКИ — НЕ БУДЕ Й УКРАЇНСЬКОЇ ДІТИНИ

День Союзянки в Чикаґо

Минає ще один рік Округи СУА, Чикаґо, і ніби як завершення щомісячних занять і многогранної діяльности Відділів, Округа СУА влаштувала черговий День Союзянки, як зустріч всіх своїх членів, серед чару літньої пори і далеко від гамірного міста Чикаґо. Цьогорічний День Союзянки особливий, як і цей рік у житті української громадськости, це ж рік відзначення Тисячоліття Хрищення України. День Союзянки Округи Чикаґо відбувся 26-го червня на оселі Самодопомога в Равд-Лейку і був під гаслом „З хрестом і тризубом — у нове тисячоліття". Після днів і тижнів нестерпної літньої спеки, природа нагородила союзянок соняшно-лагідним днем, а вакаційна оселя, заквітчана пишними вінками з польових квітів роботи Д. Сокологорської, мило привітала союзянок, які вже зранку з'їжджалися на своє свято. Програма почалася Св. Літургією, яку в наміренні СУА відслужив о. митрат М. Бутринський, настоятель собору свв. Володимира і Ольги в Чикаґо, з о. дияконом М. Орищуком при співі хору „Прометей" цієї ж парафії під диригуванням Наді Савин.

У проповіді о. митрат підкреслив важливу ролю жінки в історії України, яка ще від часів Ярослава Мудрого уважалася рівноправною з чоловіком, на відміну від тодішніх культур інших народів. Він подав ряд прикладів, від кн. Ольги і героїні новітніх днів, як О. Басараб, О. Теліга і сотні їх відомих та невідомих, могили яких розсіяні по цілому світі. О. митрат вніс гордість і заохоту до дальшої праці у рядах СУА. Тому що саме ця неділя збігалася з неділею почитування всіх українських святих, яких є так багато, і на жаль, досьогодні не є визнані Вселенською церквою, о. митрат закликав молитись до них і просити у них заступництва.

По Літургії союзянки і гості подалися на велику площу, де при вході членки Окружної Управи прикрашували союзянок, майже усіх одягнених у вишивки, блакитними, а гостей жовтими стрічками, з відзнакою Тисячоліття. Приємні зустрічі, вітання, товариські розмови довели до обідньої пори, а обіди смачні і щедрі, приготовані членками Окружної управи розходились швидко, завдяки вправності наших союзянок. Надворі розносився аромат гамбургерів „авторства" 29-го Відділу і чарував, особливо, молодшу публіку. На столах вабила око льотерія, приготована до розграші, яка складалася з малярських творів місцевих мисткинь (З. Бяла-Стайфел, О. Войтович, Р. Гіліцінська, Л. Огаренко), за що їм щира подяка, та інших експонатів як Біблія для молоді, Енциклопедія України І-ий і ІІ-ий томи, ікона Богаматері, музика Бортнянського платівка, журнал „Наше Життя" — річна передплата. Поруч продавалися плякати „Тисячоліття Християнства в Україні" і збірка творів К. Перелісної „Вірші для дітей", видані 29-им Відділом СУА.

Програма дня закінчилася коротким концертом, у якому взяли участь бандуристи ОДУМ-у А. Островський і П. Пошиваник, які виконали ряд музичних композицій на бандурах, а хор „Прометей" відспівав декілька релігійних пісень. Цього року не було окремого комітету, а зорганізуванням Дня Союзянки зайнялася сама Окружна управа на чолі з головою Округи Марією Наваринською при помочі членкинь: А. Харищ, О. Мартинюк, О. Харкевич, І. Попович, С. Форович, Л. Басюк, Л. Шеремета, О. Гаврилюк, М. Гірняк, А. Кучма, Г. Коленська, М. Гриневич, В. Маркевич, О. Ванджура, І. Гаджера, Г. Литвинишин, Г. Траверза, В. Хринівська, за що належиться їм велике признання. Щира подяка Д. Сокологорській за прикрашення оселі, В. Палієві за „відіо", касі „Певність" за льотерійні книжечки та всім, які спричинилися до успіху цієї імпрези. Спасибі членству за виконання своїх обов'язків, а численним гостям за участь.

Люба Коломиєць

Нові молоді професіоналісти



Ю. Михаськів



М. Михаськів

Приємно стає на душі коли можна з нашими читачами поділитися добрими і цікавими новинами. Недавно ми отримали вістку про успіхи двох молодих братів, Марка і Юрія Михаськівих, з Кольорадо Спрінгс, Кольо.

Юрій Михаськів у 1983 році одержав бакалявреат з англійської мови у Кольорадо коледжі, і нагороду Незеркотта з історії Азії, рівночасно будучи на почесній листі першунів декана. Після цього вступає до Університету здоровельних наук, Медичного коледжу по спеціялізації костей, яку закінчує успішно в травні 1988 року. Студіюючи він веде всесторонню діяльність, є віцепрезидентом своєї кляси, дорадчий редактор журналу „Ню физишин", член Товариства Фі Сіґма Альфа, як також один серед п'ятьох відсотків найкращих учнів своєї випускної кляси. Практику відбував у Єйлській лікарні лікарні св. Рафаїла в Ню Гейвені, а резидентуру з анестезології у лікарні в Ню Гейвені.

Марко Андрій Михаськів після закінчення середньої школи в Кольорадо Спрінгс закінчив фармацевтичну школу Кольорадського університету в Болдер, Коль. Зразу після закінчення фармації в травні ц.р., Марка прийнято на продовження сяудій з метою осягнення докторського ступеня з наданням йому однорічної студійної стипендії та можливістю учительської асистентури для покриття інших шкільних видатків.

ВИСТУПАЮЧИ У ЖЕНЕВІ перед делегатами 40 країн міжнародної конференції у справі роззброєння, совєтський амбасадор Алексєй Обухов сказав, що досягнуто „деякого прогресу" в американсько-совєтських переговорах про скорочення стратегічних озброєнь. „Однак ще треба вирішити багато суперечливих справ", — додав А. Обухов. Американська і совєтська делегації повернулися за стіл переговорів 12-го липня. За минулі тижні делегація СССР внесла, за словами Обухова, „важливі пропозиції, але покищо не дістала відповіді". Представник делегації ЗСА відзначив, що і американська сторона внесла деякі пропозиції.

Новини про Тисячоліття

• Міжнародний науковий конгрес, присвячений Тисячоліттю Хрищення Руси-України відбувся 18-26-го квітня в Равенні, Італія з великим успіхом. Зібрано понад 50 текстів доповідей, які тепер в УНІГУ приготовляє редакційна колеґія до друку в спеціяльному числі журналу Українського Наукового Інситуту „Harvard Ukrainian Studies".

• Чергові два томи серії текстів Гарвардської бібліотеки давньої української літератури появляться ранньою осінню. В них будуть репродукції повного щоденника гетьмана Пилипа Орлика від 1720 до 1733 року. В другому томі також буде поміщений передрук першої української конституції (т. зв. Бендерської) з 1710 року. Вступ до обох видань написав професор університету Йорк, випускник Гарвардського університету, д-р Орест Субтельний. Як відомо, серія є частиною Гарвардського Проєкту Тисячоліття Хрищення Руси-України. Український Народний Дім в Елизабеті, Н. Дж. пожертвував 75,000 дол. на три томи Гарвардської бібліотеки давньої української літератури, в тому на покриття коштів двох томів щоденника гетьмана Пилипа Орлика.

• Патерик Києво-Печерського монастиря, твір давньої української літератури XIII століття є першим текстом, що появиться в серії перекладів на англійську мову у Гарвардській бібліотеці давньої української літератури. Патерик є цінним джерелом нашої ранньої історії та подає опис життя подвижників Печерського монастиря. Його переклала д-р Мюрієл Геппел, професор Лондонського університету. Цей перший том серії перекладів уфундували Володимир та Вікторія Клоси зі стейту Вашінґтон, склавши на ту ціль пожертву 25,000 дол.

• В серії брошур Тисячоліття Хрищення Руси-України Фонд Катедр Українознавства (ФКУ) видав передруки 14 важніших наукових статтей з різних ділянок цієї історичної події. Найновіші три брошури, які появились недавно це — „Протестанти українських земель польсько-литовської Річипосполити" професора Дж. Вілліямса; „Українські католики і православні в Польщі та Чехо-Словаччині" д-ра Андрія Сороківського; „Історія, культура та нація: огляд Української історіографії XVII ст." д-ра Франка Сисина. Просимо користати з тих видань, поширювати їх серед українських громад та вручати їх представникам зв'язків масової інформації.

Ціна однієї брошури — 3 дол. При замовленнях більшої кількости брошур є значна знижка. Список і брошури можна замовляти, пишучи на адресу: Harvard University Ukrainian Studies Fund Publications, 1583 Massachusetts Ave. Cambrige, Mass. 02138; тел.: (617) 495-7835.

ФКУ

Дітройтські союзовці в Українській Будівлі



Кожного літа групи союзовців з різних громад влаштовують прогульки автобусами, ніколи не оминаючи гостинних воріт Української Будівлі УНСоюзу в Джерзі Ситі, Н. Дж. У середу, 27-го липня, до УНСоюзу загостило біля 40 осіб-прогульковців з Дітройту. Це члени Відділів 183-го, 175-го, 292-го, 94-го і 75-го, які під проводом секретарки 292-го Відділу, Стелли Федик, зорганізовано проводили тиждень вакацій на Союзівці. Як і всіх інших гостей, Екзекутива гостила їх полуденком і турою по приміщеннях УНС і В-ва „Свободи", а відтак з 15-го поверху гості могли зафіксувати на фотознімках чудовий вид на Ню Йорк і Статую Свободи. На фоті вгорі — гості з Дітройту з Екзекутивою УНС в приймальній залі.



Привіт із табору УПН-ів „Лицарі — Володимира Великого"

988 1988

Пані Марто Дейнеко-Ярема, заступнице ред. Шпр. Вітаємо Вас Вп. Дорогі нас Редакторе та всіх працівників ред. Привіт — усім читачам-„Свободи". Наші пл. табори пройшли знаменито — взірцево! Вони зміцнили почуття — дороги майбутньому в друге тисячоліття. У пласті просіваються кукіль — бур'ян а залишається „новий люд"... Дух тисячоліття справді обновив наші родини, — молодь — дітей — наші громади. Із сильною вірою — можемо закріпити у нашому майбутню вільну Україну. В дні Пластуна 23-24/7 — відбулась гарна програма. Торжественна св. служба Божа та посвячення Хреста на прославу тисячоліття. Було людей, було свято. Представники сотрьох таборів, були дали ... п. Сірого Лева — згадуючи його його пісень „Ой морозе", залишилась гілка дуба і стяжка із Нового Сокола.

Ясні зорі! Гутирю!

Ст. пл. сен. Уляна Короненька

брат Роман Бейгер

бул. Юрій Гаврилюк-др

ст. пл. Лариса ...

ст. пл. сен. Ярослав Гринишин — бр. славко-комендант

З пл. Славою ...

Ярослав Гринишин — рд. таборів на Новому Соколі.

Новий Сокіл — 9.7-30.7.88.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

НАШІ МАЛЯТА З ВИППАНІ



Учителька О. Станько зі своїми вихованцями: перший ряд зліва — Діяна Чировська, Наталя Туринська, Адріяна Ковальчин, Дара Дениснк; другий ряд — Маркіян Гадзевич, Богдан Паславський, Стефан Станько, Адріян Станько (відсутній Стефан Сікорський).

У суботу, 21-го травня, у залі церкви св. Івана Хрестителя у Виппані, Н. Дж., відбулося закінчення шкільного року світлички 61-го Відділу СУА. Вісім дітей у віці 3-4 років виконали програму, яку приготовила учителька Оксана Станько, виховна референтка Відділу.

День розпочався молитвою, яку відмовив з дітьми отець парох О. Панасюк. Після спільної пам'ятної знимки діти відспівали три пісні: „Ми музиканти з Києва", „Брате, Іване" і „Гопгоп-гоп, коники гальоп". То ді всі разом деклямували віршик „Маю два очка" (С. Кузьменко). Потім відбувся марш з інструментами під диригентурою учительки. По програмі О. Станько роздала дітям свідоцтва, які артистично приготовила членка Відділу Леся Ласій. Діти також отримали маленький подарунок від учительки. Рівно ж батьки вручили О. Станько квіти і подарунок за її працю з дітьми. На кінець відбулася перекуска з домашнім печивом, молоком і кавою.

Світличка була відкрита для малят в церковній залі у Виппані від 10-ої до 12-ої год. перед полуднем. Заняття включали молитву, рухунку, спільні і самостійні ігри, майстрування, казки і співи. Все навчання відбувалося українською мовою. Восени відбулася дитяча маскарада. На День Союзянки у Нюарку, 8-го листопада 1987 року, діти приготовили виставку з нагоди 1000-ліття Хрищення України. 30-го квітня ц.р. була прогулька малят з батьками до цирку Меннен Арена, Н. Дж. В справі дальшої інформації про світличку можна подзвонити до О. Станько на число (201)766-9644.

О. С.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. Січ" — „Академіко" СК 1:0

У других з черги календарних змаганнях літнього турніру „Гакер-Пшор", що відбулися в п'ятницю вечером 29-го липня, „Січовики" вийшли переможцями з мінімальним вислідом 1:0. У цій зустрічі наші футболісти володіли м'ячем, мали легку перевагу в грі, одначе напад і цим разом не спромігся використати кількох добрих можливостей до здобуття чергових голів.

Цього єдиного голя змагань здобув Фавел з гарної акції Павлюса Андрія Бакуна, за кілька хвилин перед перервою.

У другій половині португальці провели кілька швидких контратак, одначе дефензивні лінії „Ч. Січі" і воротар Мар'ян Хамуляк успішно ліквідували небезпеки. Після цих змагань у підгрупі „Б" веде португальський клюб „Байрадінос" — 4:0 точок, в групі „А" Елизабет СК з такою ж кількістю точок. „Ч. Січ" має на свому конті 2:2 і цим самим невеликі надії за вхід до фіналу, за 1-2 місця. Дофіналістів вирішиться у черговій рунді „Академіко" — „Байрадінос" і пізніше „Ч. Січ" — Юніон Кавнті. Тільки у випадку поразки „Байрадінос" і перемоги наших футболістів „Ч. Січ" може ввійти до фіналу. Ця рішальна зустріч „Січовиків" з клюбом Юніон Кавнті відбудеться у п'ятницю ввечорі, 12-го серпня, о год. 8:45 на площі Фарчерс Гров в Юніон, Ню Джерзі.

На порозі нового сезону

Розпочалася підготова 1-ої дружини до свого чергового 33-го сезону, який вона продовжуватиме в 1-ій дивізії Гарден Стейт Ліги. Як відомо, ця дивізія тепер є найсильнішою серед шістьох конкуруючих ліг у стейті Ню Джерзі. Треба відзначити, що „Ч. Січ" протягом ряду років своїх виступів у ній, щоразу займала кращі місця — 2,3,4-те з усіх 10. Минулий сезон, в якому наші футболісти здобули звання чемпіонів Північного Ню Джерзі і турніру Української Спортової Олімпіяди, в показнику табелі гор 1-ої дивізії зайняли четверте місце. В черговому сезоні проводником дружини буде далі Володимир Бакун, новим тренером — кол. тренер „Ч. Січі", пізніше збірної ЗСА — Євген Чижович.

Провід дружини запрошує всіх українських футболістів, що з різних причин опинилися в чужих клюбах, ввійти до складу на черговий сезон. Зацікавлені можуть телефонувати до провідника дружини на число (201) 361-6302. Тренінги дружини відбуватимуться кожної п'ятниці вечорами (год. 8-ма) на площі Фарчерс Гров в Юніон, Н. Дж., зимою в закритій залі кожної середи.

Успішні виступи плавців України

У другій половині липня в московському басейні „Олімпійський" продовжувався плавацький чемпіонат СССР, в якому, очевидно, брали участь чолові плавці України. Першим з України плавцем, що добився значного успіху і здобув звання майстра плавання міжнародної кляси, був Валерій Лозик з Донеччини, який переміг на стометрівці грудним стилем з часом 1.02, 84, що є новим рекордом України. Після цього Лозик вийшов першим на дорїжці 50 м — 28,88 і 200м — 2.15,54.

Відомий у світі в плавацькому спорті Вадим Ярощук з Дніпропетровська вийшов першим на 100 м метеликом — 54,36, який першим закваліфікувався до Олімпійської збірної СССР. Ярощук теж був першим на 200 м — 1.59,87 і 200 м змінним — 2.02,16.

В гінцях 4х100м змінним перемогли українські плавці в складі: Гавриленко, Лозик, Ярощук, Ткаченко — 3.44,15. Переможно вийшли українські гінці в конкуренції 4х50 м (Хникінь, Котряга, Ткаченко, Бориславський) — 1.32,12. В конкуренції 4х100 м українські гінці зайняли друге місце, у вищеподаному складі — 3.24,88.

В особистих конкуренціях успіху добився українець Г. Пригода, який проживає в Росії, його осяг на 50 м вільним стилем 22,83, В. Ткаченко з Києва був другим — 23,09. На 100 м знову Пригода вийшов першим — 49,57.

З жінок значних успіхів добилася Юлія Богач (її прізвище подають русифіковано Богачова) з Одеси, яка на 400 м змінним вийшла другою — 4.50,41. На 200 м була третьою — 2.29,78. Ірина Глущенко з Запоріжжя вийшла першою на 50 м метеликом. Ця ж плавачка разом з О. Дубінець і С. Копчик з Києва та І. Гапон з Харкова здобули перше місце в гінцях 4х100 м метеликом — 3.50,14. С. Копчик вийшла першою на 100 м метеликом — 1.01,95. В гінцях 4х100 м змінним українки зайняли друге місце — 4.16,54 (Засько, Копчик, Дубинець, Богач). Більшість із цих українських плавців будуть включені до Олімпійської збірної імперії, а їх досягнення підуть на конто Росії.

Підсумки ігор 15-ої рунди вищої ліги СССР українських клюбів

Київ „Динамо" — Москва „Динамо" — 2:1. Ці змагання відбулися в Москві при участі 22.000 глядачів. Переможні голі для Києва здобули Бєланів і Заварів.

Дніпропетровське „Дніпро" — Москва „Льокомотив" — 2:1. Українські футболісти перемогли москвичів у себе вдома на стадіоні „Метеор". Переможні голі для „Дніпра" здобули Сон і Лютий.

Одеса „Чорноморець" — Мінськ „Динамо" — 0:0. Жодний із дружин не вдалося здобути переможного голя.

„Харків „Металіст" — Єреван „Арарат" — 1:2. Не зважаючи на перевагу українських футболістів, переможцями вийшли вірменські футболісти. Єдиного голя для Харкова здобув Деркач.

У показнику табелі ігор веде Київ (23 точки), дальші чолові місця займають Дніпропетровськ (21), Москва „Спартак" (19), „Торпедо" (18), Ленінград (17) і Вільнюс (17).

Перемоги українських клюбів за чашу СССР

Нікопольський „Колос" переміг московське „Динамо" 3:1 карними стрілами, після того як в нормальному часі в двох змаганнях вислід був 0:0.

Тернопільська „Нива" зуміла перемогти московський „Спартак" 1:0. Обидві ці українські дружини виступають в першій дивізії.

Зате Львівські „Карпати" зазнали поразки з вірменами, єреванським „Араратом" — 1:2.

Дніпропетровське „Дніпро" перемогло російський клюб з м. Ярославля „Шинник" — 2:0.

Харківський „Металіст" переміг клюб „Меліоратор" з м. Кзил-Орда — 1:0, Донецький „Шахтар" — барнаульське „Динамо" — 3:1.

(от)

СИРАКЮЗИ ВІТАЮТЬ РУДЕНКІВ



Промовляє М. Руденко.

На запрошення 68-го Відділу Союзу Українок, в п'ятницю, 10-го червня, до Сиракюз загостили відомі колишні політичні в'язні, борці за національні права Микола Руденко і його дружина Раїса.

Перед зустріччю Руденків з громадою відбулася пресова конференція місцевої телевізійної станції, на якій Микола Руденко поінформував репортерів про обставини, в яких доводиться сьогодні жити і працювати на Україні.

Достойних гостей при вході на залю старим українським звичаєм — хлібом і сіллю привітала голова 68-го Відділу СУА у Сиракюзах Фалина Войтович, а діти школи українознавства Лариса Грицик, Зоряна і Уляна Хмари вручили Раїсі Руденко китицю весняних квітів.

Місцевий ансамбль „Барвінок" (музичний керівник інж. Орест Грицик) відспівав у цьому ювілейному році тисячоліття християнства „О свята Ольго". Опісля голова СУА ще раз привітала дорогих гостей і всіх присутніх на залі і передала ведення зустрічі д-р Теодозії Савицькій, яка підкреслила ролю дисидентів як в Україні, так і у вільному світі як поштовх до пробудження.

Д-р Теодозія Савицька теплими словами привітала колишнього політв'язня Раїсу Руденко, віддану дружину Миколи Руденка, що відбула 10 років покарання за те, що зберігала літературні твори ув'язненого чоловіка. Також подала сильветку Миколи Руденка як поета, письменника і правозахисника, вказавши на його багату літературну творчість, його відважну критику комуністичної системи.

Слідував патріотичний вірш Миколи Руденка „Моєму народові", який своїм оригінальним стилем прочитала Валя Гвозда.

Відтак слово взяла Раїса Руденко. Вона дуже докладно описала свої зустрічі з чоловіком, життя і переживання політв'язнів та їх родин, невимовні труднощі у відвідуванні їх у тюрмах.

Після цікавого виступу Раїси Руденко Володимира Смик прочитала два вірші Миколи Руденка — „Життя це ти" і „Для мене ти", з такою ніжністю, з таким глибоким відчуттям і зрозумінням того, що поет хотів сказати, що не тільки Раїса Руденко, але й сам автор був видимо зворушений і подякував Володимирі за її мистецьке читання його віршів.

Відтак промовив поет, письменник Микола Руденко. Він висловив радість, що українські громади такі духовно сильні, багато краці, як він міг собі це уявити. Тоді читав поему „У тобі всесвіт". Після цього слідувала дискусія. Микола Руденко вичерпно відповідав на численні запитання зі залі. Хоч була п'ятниця, робочий день, заля була виповнена вщерть. Прибуло багато гостей із сусідньої Ютики, а також з Ріверсайт Конн.

Фалина Войтович

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ НАКОНЕЧНА, член УНС Відд. 422-го ім. Симона Петлюри в Філядельфії, Па., померла 10-го червня 1988 року на 81-му році життя. Нар. 1907 року в Україні. Членом УНС стала 1965 року. Залишила у смутку мужа, доньку з родиною та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 14-го червня 1988 року на цвинтарі Св. Марії на Факс Чейсі у Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Василь Євтушенко, секр.

АННА ШЕВЦІВ, член УНС Відд. 116-го Т-ва „Вільні Козаки" в Трентоні, Н.Дж., померла 29-го червня 1988 року на 90-му році життя. Нар. 1897 року в Зах. Україні. Членом УНС стала 1924 року. Залишила у смутку три доньки: Ольгу, Марію і Стефанію та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 2-го липня 1988 року на цвинтарі св. Ядвиги в Трентоні, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа